

[Krag.]

ment til Gunst for yderligere at læsse paa den Del af Befolkningen, der betaler den væsentlige Del af Skatten.

Og lige saa lidt forstaar jeg den højtærede Ministers lange Udvikling angaaende Luksusforbruget her i Landet. Det var som saa meget andet af det, den højtærede Minister fremsatte, overordentlig interessant og meget smukt opbygget — den højtærede Minister har jo ogsaa ved denne Lejlighed øst flittigt af de Kilder, der staar til hans Raadighed, og benyttet de indsigtsfulde Personer, der er til hans Disposition, og derfor er det meget interessant, hvad den højtærede Minister her fremførte i Forbindelse med det danske Luksusforbrug. Men jeg ser heller ikke, at det i Virkeligheden kommer Sagen ved. Den højtærede Minister opgør dette Forbrug til 800 Mill. Kr. aarlig — deraf drikkes der stærke Drikke for 250 Mill. Kr., og der ryges for 141 Mill. Kr. — og betragter dette som Udtryk for, at der i dette Samfund er en kolossal Skattereserve, som det bare gælder om at udløse. Jeg vil heroverfor sige, at af disse 800 Mill. Kr. har Staten jo faaet en hel Mængde; det er dog faktisk saaledes, at i disse 800 Mill. Kr. er indbefattet en meget væsentlig Del af Toldindtægterne her i Landet, en 100 Mill. Kr., og Øl- og Tobaksskatteerne til et samlet Beløb vel af 80 Mill. Kr. er ogsaa indbefattet deri, saa disse 800 Mill. Kr. er jo ingenlunde Udtryk for et Forbrug, men Udtryk for, hvad disse Varer som Følge af den kolossale Beskatning, der er lagt paa dem, kommer til at koste, inden de naar til Forbrugerne. Men den højtærede Minister kan saa sige: Ja men, at de i det hele taget kan finde Forbrugere, er jo et Udtryk for, at der er en Skatteevne. Jeg vil da gentage overfor den højtærede Minister, hvad jeg sagde forleden, at jeg synes, han skal ogsaa lade anden Glæde være tilbage for den danske Befolkning end alene den at betale Skat ind til den Kasse, som den højtærede Minister hævder forstaar at forvalte Midlerne ganske anderledes, end de, som afleverer Pengene, forstaar det. (*Socialministeren* [Steincke]: Ja, naar ingen sulter). Ministeren siger: naar ingen sulter. Det maa vel sagtens betyde, at Ministeren mener, at saa er den salige Tilstand egentlig tilvejebragt, naar Skattekravene er naaet til den Højde, at al økonomisk Ulighed derigennem er udjævnet, og vi alle er naaet tilbage til den Tilstand, hvor vi maa prise os lykkelige over ikke at sulte. Ja, det kan jo være Ræsonnementer, som maaske finder

Tilslutning hos den højtærede Minister og hans Meningsfæller. Jeg tror ikke, det er Ræsonnementer af den Art, der fører ud i en stigende Velstand, i et aftagende socialt Problem, men ganske afgjort fører ud i det stik modsatte.

Den højtærede Minister har i denne Forbindelse som saa ofte opholdt sig ved, at Venstre har stillet Forslag om en Bevilling aarlig paa ca. 17 Mill. Kr. til Oprettelse af mindre Landbrug, og det Ræsonnement, som den højtærede Minister i den Forbindelse anstiller, maa jo være dette: Hvis du har Raad til til Fremme af din Produktion at anbringe 10 000 Kr. aarlig f. Eks., saa har du ogsaa Evne til at bære mere i Skat, end du gør. Ja, det maa det vel betyde, for de 17 Mill. Kr., der her stilles til Raadighed, er jo ikke Penge, der saaledes som den sociale Reforms 13,2 Mill. Kr. drages ud af den skatteydende Befolkning for via Statskassen at fordeles til store Kredse, hvor de produktionsmæssigt ingen Betydning har, men det er jo netop Midler, som Statskassen drager ind for at anbringe dem direkte i produktive Foranstaltninger. Deri maa den højtærede Minister se den overordentlig store Forskel og ogsaa se den ganske afgjorte Mangel paa Berettigelse for Ministeren til her at anstille Sammenligninger.

Hvad endelig Forsvarsudgifterne angaar, skal jeg sige ganske kort til den højtærede Minister, at hvis man kan ræsonnere saaledes, at har vi Raad til at optræde saaledes i Kredsen af Nationer, at vi baade udadtil og indadtil opfylder vore Forpligtelser — skulde dermed være givet Beviset for, at vi ogsaa har Raad til at øge vor sociale Forsorg — ja, hvis man kan ræsonnere paa den Maade, hvor kan man saa ikke ræsonnere sig hen? Saa kan man ligesaa godt ræsonnere saaledes, at saa længe man har Raad til at bo ordentligt, klæde sig ordentligt, spise ordentligt, har man ogsaa en latent Skatteevne, som trænger til Udløsning. Det er jo i det hele taget den Grundbetragtning, der gik gennem den højtærede Ministers Tale i Gaar, og Berettigelsen af den kan jeg selvfølgelig ikke underskrive. Jeg synes, det er daarlige Ræsonnementer som Grundelse for det Forslag, Ministeren her har stillet, i udgiftsmæssig Henseende. (*Socialministeren* [Steincke]: Absolut!). Ministeren er enig? (*Socialministeren* [Steincke]: For De citerer ikke rigtigt!).

Hele den sammenlignende Undersøgelse, som den højtærede Minister derefter foretog af de sociale Udgifter i forskellige Lande, tillægger jeg heller ikke synderlig